

Planinska cvetlica.

(Umrlemu gojencu v spomin spisal dr. Fr. L.)

Drage čitatelje prosim, da mi oprosté, ker sem si dovolil danes izjemo. Prvo mesto v vsaki številki našega lista je navadno posvečeno kakemu znamenitemu možu. A danes jim ne predstavljam nikakega moža, skoro še mladeniča ne, ampak nežni deški obraz. Slika tukaj-le približno kaže obraz bivšega Marijaniškega gojenca, potem učenca višje gimnazije ljubljanske, ki je pa lani pomladi v 20. letu svoje dóbe uvenel kakor cvetka. Zato sem po pravici napisal naslov temu spominu: „Planinska cvetlica“.

Kakor planinska cvetlica se je lepo razcvêtel; s prijetno vonjavo lepega življenja kakor tudi z milim obličjem je bil všeč onim, ki so ga poznali, in kot planinska cvetlica je prežgodaj zamrl v mrazu trdega življenja. Pa koliko smo smeli pričakovati od njega! Ker imam rajnika še najbolj pred očmi kot ljubeznivega dečka — gojenca, kaže takega tudi naša slika. Naj bodo te vrstice pokojniku v spomin, mladim čitateljem pa v vspodbudo.

Frančišek Pečar je bil rojen v Kranjski gori dné 4. vinotoka l. 1874. Bil je v prvi mladosti jako miren in pohleven otrok, zal fantek, ki je užival vso ljubezen svoje rahločutne, dobre matere, pobožne in skrbne žene, ki je prava podoba vrle slovenske matere. Ko je hodil tri leta v domačo šolo, učil se je tako dobro, da si je mati obetala tudi zanaprej dobrih uspehov. Izprosila je, da so ga sprejeli za malo plačilo v domačo šolo v ljubljanskem Marijanišču, četudi ni bil sirota. To mu je odprlo pot do učenja, zakaj skromne razmere staršev bi ne bile sicer dopuščale, da bi bil šel Francek v šolo.

Leta 1885. v jeseni je stopil v tretji razred, in tedaj sem ga spoznal. Prikupil se je kmalu vsem prednikom svojim z lepim vedenjem, z marljivostjo in s posebno, a neprisiljeno pobožnostjo. Videl sem, kako je duh dobre in pobožne matere živel v dečku, kako ga je vodil in vedno vnemal. Bil sem ga lahko vesel, tembolj, ker so mi ga hvalili tudi drugi.

Zlasti priden in vzgleden učenec je bil v četrtem razredu. Ker je pa hitro rastel in bil šibke, četudi visoke postave za svoja leta, prijemala ga je že takrat bolehnost. Z nekakim pomilovanjem sem gledal rdečico na njegovem licu, misleč si: Ne bode-li prekmalu odcvetla ta lepa rožica?

Z vso dušo je opravljal pobožne vaje. Deček je ljubil molitev; jako rad se je mudil v domači cerkvi in bil vsem tovarišem svojim lep vzgled. Prejemal je vsak teden sveto obhajilo, a brez hlimbe, brez prigovarjanja, marveč iz svojega nagiba. Pa tudi napredovanje njegovo v šoli je bilo vzgledno: imel je koncem šolskega leta samo najboljše rede.

Ko je bil naš Frančišek že tako bolan, da se ni mnogo več nadejal zdravja, rekel mi je, da je bil oni dve leti ljudske šole najbolj srečen v življenju.

One gojence, ki dobro dovrše domačo ljudsko šolo in ki imajo kolikor toliko pomočkov za šolanje, pošlje zavod tudi v latinske šole, četudi mu to prizadeva mnogo truda, težav in semtertje tudi žalosti. Tudi Pečarja smo dali v latinske šole po lastni želji in po želji dobre matere. Bil je v gimnaziji v obče priden, vendar ne tako, kakor je bil poprej. Polagoma je po-



Frančišek Pečar.